

NAPROSTO DOKONALÝ DEBUT O VĚČNOSTI PRVNÍ LÁSKY

PRVNÍ KONEC

*Kolikrát
můžete
ztratit
člověka,
kterého
milujete?*

LAUREN JAMESOVÁ

COO
BOO

První konec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lauren Jamesová
První konec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

PRVNÍ KONEC

LAUREN JAMESOVÁ

COO
BOO

Památce Aishy Ahmadové
1991–2011

Zasloužila sis mnohem víc, než co ti život dal.

*Vrátí se – vrátí se zpět,
dokud se bude točit rudý svět.
Nikdy nezkřivil jediný list či strom,
proč by teď měl duše zabíjet?*

Rudyard Kipling, „The Sack of the Gods“

PROLOG

Když spolu byli naposledy, bylo pozdě večer a pronásledovali je.

„Už se to děje zas,“ řekla Katherine a okamžitě toho litovala. Matthew neodpověděl, jen jí stiskl ruku ještě pevněji. Katherine věděla, co to znamená. Čeká je smrt.

Utíkali. Katherine se snažila být potichu, ale její dech byl v okolním tichu až nebezpečně hlasitý. V uších jí duněl tlukot vlastního srdce. Matthew jí přitiskl dlaň na záda a pobízel ji vpřed.

Slyšela za sebou kroky. Zrychlovaly, doháněly je.

Zahnuli za roh a schovali se v místnosti. Matthew za nimi roztřesenými prsty zamknul dveře. Zírali na sebe a naslouchali, jestli uslyší své pronásledovatele. Chvilí bylo ticho. Měli ještě pár minut, ale to bylo všechno. Najdou je. Jediná otázka byla, jestli nejdřív dokážou splnit svůj úkol.

„Příště nebudeme čekat, až se to stane, a přestěhujeme se někam, kde je teplo a klid,“ prohlásila udýchaně Katherine.

„Líbilo by se mi třeba Španělsko,“ usmál se Matthew a přitáhl si ji k sobě v posledním zoufalém polibku.

KAPITOLA 1

K,

jdu ven koupit oběd. Jestli ještě jednou
sáhneš na moje bakteriální kultury, aspoň
měsíc ti neudělám palačinky a myslím
to vážně. Nebylo to vtipné napoprvé
a rozhodně to postupem času nezačíná
být vtipnější. A je jedno, co si o tom
myslíš ty.

Už žádné schovávání mých experimentů.

Miluju tě.

Matt

KAMPUS NOTTINGHAMSKÉ UNIVERZITY, ANGLIE, 2039

Kate nalila do kádinky glycerol a odměřila si, kolik ho bude potřebovat pro dnešní experiment. Neměla sice dneska na laborky zrovna náladu, ale byla to teprve druhá praktická cvičení z biologie od chvíle, kdy začala výuka, takže si je nechtěla nechat ujít. Na náladě jí rozhodně nepřidalo to, že byla jediná, kdo ještě neměl partnera do dvojice, takže musela dělat všechno sama. Dvojnásob práce než všichni ostatní prváci. Ne, že by jí vadila zrovna práce navíc. Jen by bylo fajn mít někoho, s kým by si mohla trochu poklábosit, což bylo – soudě podle davu kolem přístroje na led – právě to, čemu se věnovali všichni ostatní studenti.

Vzala tablet, otevřela si na něm učebnici a vtom jí na rameno poklepala uštvane vyhlízející vedoucí laboratoře. Kate upustila stylus a otočila se. V tutéž chvíli taky strčila ruku do kapsy a sevřela v prstech medailonek, který si tam schovala minulý týden, když jí začal vadit při práci u laboratorní digestoře.

Vedoucí ukázala na mladíka, který stál vedle ní. „Tohle je tvůj nový partner do dvojice. Právě sem přestoupil z chemie. Ujmeš se ho, že ano?“

A pak se otočila na patě a zmizela ve víru stresu a páry, aby se postarala o dalšího prváka, který právě na zem upustil kádinku plnou něčeho odporného a pak do toho ještě šlápnul.

Kate se zadívala na svého nového partnera.

„Ahoj,“ pozdravila ho pochybovačně. Vytáhla z kapsy medailonek a znovu si ho zapnula kolem krku.

Kluk na ni koukal s nerozlušitelným výrazem ve tváři. Pak kývl na pozdrav. Měl na sobě tvídovou vestičku, což Kate zarazilo, a pod ní odrbané tričko s logem nějaké kapely. Světle hnědé vlasy mu visely do očí v retro ofině, která vypadala jako něco ze začátku století. Kate si s potěšením uvědomila, že navzdory svému pochybnému módnímu vkusu byl přesně její typ.

„Vítej v mém doupěti. Chovej se tu jako doma.“ Kate pokynula rukou směrem k laboratoři, kde to začínalo být cítit hnojem. O kousek dál se hlouček klábosilů od přístroje na led shromáždil kolem rozlité tekutiny a s rukávy bílých plášťů přitisknutými na nos radili vystresované vedoucí, co s tím.

Kate se otočila zpátky k novému klukovi, který právě odložil svůj laboratorní plášť na lavici, jako by čekal na její svolení. Byl to zbrusu nový plášť a jeho majitel ho podle všeho používal spíš jako ruksak, protože z jeho útrob teď vytáhl sbírku sešitů a něco, co vypadalo jako oběd. (*V biologické laboratoři!* Copak nemá žádný pud sebezáchovy?) Lovil jablko z místa, kam se mu po podlaze odkutálelo, a ona si uvědomila, že se zálibně dívá na to, jak se mu nad límcem vlní vlasy.

Když si kluk všiml, že ho Kate pozoruje, zčervenal – lícní kosti, které mu Kate upřímně záviděla, mu polila sprška zářivě růžové barvy. Pro chemika byly tak krásné kosti škoda. Kate si sundala ochranné brýle, aby nějak zakryla fakt, že jí načapal, jak na něj civí. Chvíli s brýlemi zápolila, protože se jí zasekly v hustých rudých vlasech.

On fakt zčervenal? Kate si nebyla jistá, co s tím má dělat. Je to dobře, když se kluk červená, když na něj koukáte? Klidně mohl mít cedulku s nápisem: „Ahoj, jsem plachý ne-

společenský vědec. Prosím, nedívejte se mi přímo do očí, nebo omdlím." Kate si v duchu malovala, jak se představuje jako „plachý nespolečenský vědec“ a jeho melodický skotský přízvuk rychle skáče přes slabiky, ale to už si kluk odkašlal a promluvil.

„Zatím jsem si ještě nestáhl učebnici. Co dnes děláme za pokus?“

Tak tohle bylo trochu zvláštní. Zněl přesně tak, jak si Kate v duchu představovala, přesně ten měkký skotský akcent. Kate se zamračila. Proč si myslela, že je Skot?

„Jak to tak vypadá, dnešní pokus je kydání koňského hnoje,“ žertovala a zalétla pohledem ke skupince studentů, kteří se stále ještě tísnilí kolem louže.

Kluk jí věnoval dřolíčkatý úsměv a trochu se uvolnil. Pak si natáhl laboratorní plášť.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se a sjel ji očima od hlavy až k patě. Pohledem se zastavil u límce jejího pláště, který byl zdobený odznáčky a korálky, ale nic neřekl. Což bylo dobře. Zrovna on neměl moc co říkat o jejích módních doplňcích, vzhledem k tomu, že mu z kapsy čouhal kus šunkového sendviče. Mělo jí to připadat divné, ale nepřipadalo.

„Kate Finchleyová,“ odpověděla vesele a snažila se působit trochu normálněji.

Kluk zvedl obočí ve výrazu, který vypadal jako překvapení. Kate nechápala, proč by ho mělo překvapovat zrovna její jméno.

„Matt,“ představil se na oplátku. „Matt Galloway.“

„Ahoj Matte, ráda tě poznávám. Vítej na oddělení biologie atakdále. Já tě odněkud znám, nepotkali jsme se už?“

Jasně, nemusí přece působit normálně, chovat se jako jeho osobní stalker je taky super.

„Určitě jsme se nepotkali, to bych si pamatoval.“ Znovu zčervenal a pak se zakoktal. „Teda, já jsem ještě ani nikdy nebyl v téhle zemi. Přestěhoval jsem se sem kvůli vysoké.“

Kate si ho zkoumavě prohlédla. Musí být asi hodně chytrý, když mu dali povolení ke studiu v zahraničí. Od té doby, co před téměř dvaceti lety získalo Skotsko po poslední světové válce nezávislost, bylo skoro nemožné takové povolení dostat.

Hmmm. Nezdálo se, že by lhal. Tak odkud ho znala?

Nejspíš by se měla vrátit k práci a dát mu týden dva, aby si zvykl, a teprve potom ho začít trýznit pokusy o konverzací nebo něčím ještě děsivějším, třeba zdravením na chodbě. Bylo zcela jasné, že její nespoutaná sexualita ho naprosto ohromila – nebo to si aspoň Kate říkala a nikdo nemohl dokázat opak. Každopádně od něj nemohla odtrhnout zrak. Bylo na něm něco... důvěrně známého.

Matt už se nepokusil ze sebe vymáčkout něco dalšího a jen na ni upíral zmatený pohled. Kate se bála, že kdyby se snažila pokračovat v rozhovoru na jakékoli téma, mohl by snad dokonce umřít z toho, kolik krve se mu nahrnulo do hlavy, ale ticho, které se mezi nimi rozhostilo, bylo tak rozpačité, že nakonec promluvila. „Takže proč jsi vlastně přešel z chemie na biologii?“

„Na chemii neměli ani zdaleka tolik výbuchů, jak jsem doufal.“ Znělo to jako odpověď, kterou si připravil předem. Nejspíš se ho na to v poslední době ptali už mockrát.

„No, v biologii taky není ani zdaleka dost obřích chobotnic, sorry.“

Matt se zakřenil. „Škoda. Co aspoň katedra fyziky, je to lepší?“

Kate cítila, jak si ji po očku prohlíží, a snažila se setřást nepříjemný pocit. Babička o ní kdysi tvrdila, že je dokonalá preraphaelitická kráska, což podle Kate znamenalo, že její postava je trochu moc oblá na to, aby vyhovovala ideálu krásy jednadvacátého století. Její vlasy měly šokující odstín červené. Lidé ve škole si z ní občas dělali legraci, že je zrzavá jako liška, ale Kate svoje vlasy milovala moc na to, aby se tím nechala vyvést z míry. Většinu času se sebou každopádně byla docela spokojená, ale to jí nezabránilo v tom, aby se cítila nejistě, když se na ni hezký kluk koukal, jako by byla to nejzajímavější, co za celý den viděl.

„Fyzice bych dala tak šest bodů z deseti. Není tam dost brunetů,“ prohlásila. V prvním týdnu školy měli s fyzikáři dost neuspokojivý společný seznamovací večírek.

Matt se znovu zazubil a Kate se na něj usmála. „Ale slyšela jsem, že výzkum MRI mají skoro stejně dobrý jako v Cambridgi.“

„Tak na to se podívám. Když mi nevyjdou ty chobotnice.“

„Určitě vyjdou. Dneska ale žádné mořské příšery nebudou. Testujeme vliv hnojiv na vývoj bakteriálních kultur.“

„To zní jednodušeji než chemické laboroky. Tam jsem musel přivést k varu kyselinu. Hned první den.“

„Auvajs. No, tady se o tebe postarám já.“ Podala mu latexové rukavice. Jejich ruce se zlehka dotkly.

Kate se zachvěla a na chvíli zavřela oči. Měla trochu divný pocit.

Carlisle, Anglie, 1745

Katherine nepřítomně zírala z okna kočáru a prohlížela si rušné ulice města, které jí mělo být novým domovem. Venku hustě pršelo a těžké kapky na chvíli očistily špinavé dlažební kostky. Zastavili za hlasitého cvakání koňských podkov. Kočí obešel vůz, aby jí pomohl vystoupit. Věnoval jí lehký úsměv, zatímco se ho Katherine pevně držela, aby neztratila rovnováhu.

> V čase-kraji 1745 navázán první kontakt

Katherine cítila, jak jí jeho dotek uklidňuje a výraz v její tváři zjihn, ačkoli na úsměv se ještě nevzmohla. Už se neusmívala několik týdnů.

„Musíme říci švadleně, aby ti co nejdříve ušila nové šaty,“ prohlásila její teta Elizabeth, když za ní vystoupila z kočáru. „V těchto starých hadrech tě prostě mezi carliskou společností uvést nemohu.“

Katherine netečně přikývla. Elizabeth byla tak nadšená z toho, že jí bude brát na večírky a společenské obědy. Jako by to nebyl sotva týden, co se jí změnil celý život.

Kočí je s širokým deštníkem nad hlavou doprovodil do krejčovského salonu. Než odešel, ještě se ujistil, že je

později odpoledne vyzvedne. Měl skotský přízvuk. Hospodyně v domě její babičky se Katherine snažila trochu rozptýlit během balení a vyprávěla zkazky o tajuplných a nebezpečných divokých Skotech. Marně. Katherine byla příliš rozrušená – její domov kolem ní dělili na kousky a její babička byla mrtvá.

Když vešly do krejčovství, Katherine sáhla do kapsy a nahmatala útržek papíru s inzerátem, v němž její starý domov – jediný domov, který kdy poznala – nabízel k prodeji. Prodával se nejen dům, ale i veškerý nábytek.

HRABSTVÍ CUMBRIA, ANGLIE

17 mil od Carlisle

ROZKOŠNÉ VENKOVSKÉ SÍDLO, plně vybavené. Právní zástupce slečny Katherine Finchleyové uctivě oznamuje, že je touto pověřen řízením pozůstalosti a vyplývajícím prodejem dědictví po zesulé lady R. Finchleyové z Cumbrie. Hodnotná nemovitost skládá se z pěti pěkných ložnic, z nichž každá má vlastní šatnu, z rozmanitých pokojů pro služebnictvo, prostorné vstupní haly, kuchyně a všech dalších užitekových domácích místností, jakož i oddělené kočárovny pro jeden kočár, stáje se čtyřmi stánami a rozličných prostorných stodol. K tomu náleží taktéž zahrada, výběh pro koně a deset akrů luk. Dotazy a žádosti směřujte prosím na právní firmu Durrant a synové, a licitátorům v Carlisle.

Folios/v1/Čas-kraj-1745/MS-1

Poznámka: Výstřižek z inzertní rubriky novin *The Times*

Elizabeth v krejčovství vybrala světle zelené hedvábí s růžovým lemováním a Katherine nehybně stála a čekala, až jí švadlena vezme míry, aby jí šaty dokonale padly. Katherine nezapomněla tetě vyjádřit svůj vděk, ale v příležitých šatech z drahé látky se cítila nesvá. Dokud žila její babička, nikdy na sobě nic tak přepychového neměla.

Posledních pár let strávila péčí o babičku, takže měla jen velmi malý okruh známých. Nelitovala toho, ale teď, když měla čelit zbytku světa, si uvědomila, jak moc se uzavřela sama do sebe. Brzy oslaví osmnácté narozeniny, bylo na čase dospět. Otočila se ve svých nových šatech kolem dokola. Najednou měla pocit, že je připravená začít nový život s tetou, strýcem a sestřenicí.

ZPRAVODAJ THE TIMES hledá asistenta, který ho doprovodí na cestě na krymskou frontu. Náplní práce budou běžné povinnosti sluhy, zapisování poznámek a přepisování. Osoby stížené leností nebo vtíravostí nechť se neobtěžují na tento inzerát odpovídat, jakož ani ty osoby, jež nevydrží strasti námořní plavby. Řádně ofrankovaným dopisům, zaslaným krukám M. Gallowaye, bytem na Hatton Garden 104, Londýn, bude věnována patřičná pozornost.

Folios/v3/Čas-kraj-1854/MS-2

Poznámka: Výstřížek z inzertní rubriky novin *The Times*

Southamptonský přístav, Anglie, 1854

Katy vzhledla od inzerátu z *Timesů*, který třímala v ruce. V davu vojáků v červených kabátech, kteří nastupovali na parník, si připadala nesvá a rozpačitá. Najednou si byla palčivě vědoma toho, že má na sobě chlapecké ošacení – krátké hnědé kalhoty, košili a sako – které přitom bez potíží nosila už celé roky. Už dlouho nepotkala žádné nové lidi a začínala si být až příliš jistá tím, že jí hra na muže projde. Předstírat, že jste dospívající sluha, je snadnější, když vám už lidi věří. Přesvědčit nové známé je ale něco úplně jiného. Co když se na ni ten novinář podívá a rovnou ji s výsměchem

odežene? Co když řekne, že čekal muže, a ne hubenou holku?

Katy věděla, že její rysy jsou dost ženské, ale doufala, že s nakrátko ostříhanými vlasy a v mužském oblečení ji bude považovat za podvyživeného čtrnáctiletého kluka a ne za šestnáctiletou dívku. Kdyby na svůj výkon nebyla tak hrdá, skoro by ji to uráželo.

Narovnala se v ramenou a v duchu si spílala za to, jak hloupě se chová. Pak se vydala najít svého nového zaměstnavatele. Proplétala se mezi uplakanými rodinami, které přišly vojákům zamávat na rozloučenou. O kousek dál vedli po lodním můstku zdráhavého koně. Zvíře se co pár kroků zastavilo a zadívalo se pod sebe na vlny narážející do přístavního mola.

Katy vylezla na dřevěnou bednu se zásobami, která čekala, až ji naloží na loď, a rozhlédla se. Zpravodaje z *Timesů* zahlédla v davu hned. Četl noviny a u nohou měl několik zavazadel. Nevypadal tak, jak Katy čekala, ale instinktivně věděla, že je to on. Ve zmačkané košili a vestě působil mezi vojáky v nažehlených uniformách zcela nepatřičně.

Byl mladý, jen o několik málo let starší než ona, a úplně stejně hubený. Na hlavě měl kštici umolousaných vlasů a brýle a nevypadal ani na to, že by vydržel mořský vánek, který vál v přístavu, natožpak válku. Katy se na jednou cítila mnohem sebevědoměji. Vždyť byl takový třasořitka!

„Pan Galloway?“ zeptala se. Mladý muž vzhlédl od svých novin a usmál se na ni. Měl výrazné lícní kosti a –

ach! – dolíčky. To v jeho tvářích byly rozhodně dolíčky.
Ach.

„Ty jsi určitě Christopher Russell! Matthew Galloway,
rád tě poznávám.“

„Já – dobrý den.“ Katy sebou v duchu zatřásla. Zněla
jako hňup. Úplně ji znervózněl, protože byl tak nápadně
krásný, určitým povýšeným způsobem, tedy – pokud se
vám takové věci líbí. Katy ztěžka polkla.

Trochu rozrušeně mu potřásla nabízenou rukou.

> V čase-kraji 1854 navázán první kontakt

KAPITOLA 2

M,

jsem zděšená a šokovaná z toho, že by sis kdy mohl myslet, že bych já třeba jen uvažovala o něčem tak strašlivém jako je strkání nosu do tvých experimentů. Já přece práci svého manžela respektuju! Víím, že právě provádíš důležité pokusy. Rozhodně se ti v nich nebudu vrtat.

K. x

P.S. Nikdy jsi ale neřekl, že nemám sahat na tvůj protokol. Tak ty tě miluju!

Folios/v7/Čas-kraj-2019/MS-113

KAMPUS NOTTINGHAMSKÉ UNIVERZITY, ANGLIE, 2039

Kate seděla u psacího stolu ve svém pokoji a tupě zírala do omítnuté betonové zdi. Byla plná fotek její rodiny, které si sem vylepila minulý týden ve snaze udělat z univerzitní koleje aspoň trochu domov. Svíral se jí žaludek. Měla pocit, jako by se stalo něco strašně důležitého, ale nevěděla co.

Když se její ruka dotkla Mattovy, přísahala by, že se něco... Že tam něco bylo. Zamrkala a pokusila se vybatvit si, co se přesně stalo. Měla divný pocit, jako by najednou prožívala sen předchozí noci, sen, který už dávno zapomněla.

Co byl tenhle kluk zač? Zdál se jí tak povědomý, ale nedokázala si ho zařadit. Neměla za to, že by ho už někdy potkala.

Matt Galloway nakráčel do jejího života a nadělal jí v hlavě paseku, a ona o něm přitom vůbec nic nevěděla.

Dotkla se desky stolu a probudila k životu zabudovaný monitor. Musí si o něm něco zjistit a nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je zahrát si na stalkera na síti. Dělají to tak všichni a Kate jen chtěla přijít na to, jaký Matt ve skutečnosti je – nic divného. To je přece naprosto rozumné.

Během pár vteřin našla jeho profil na univerzitní sociální síti, ale k jejímu vzteku ho měl nastavený jako soukromý. Jediné, co z něj viděla, byla fotka, která byla nejspíš z maturitního plesu. Matt na sobě měl oblek a kravatu a vypadal, že se chystá vzít do zaječích – a kolem ramen ho držel někdo, možná starší bratr, aby mu v tom zabránil.

Kate se při pohledu na ten obrázek usmála. Její prst už se vznášel nad tlačítkem POSLAT ŽÁDOST O PŘÁTELSTVÍ, ale nakonec na něj neklikla. Místo toho si jeho jméno zadala do internetového vyhledávače. Musí přece mít profily i na jiných sociálních sítích, někde, kde se k nim dostane snáz.

Vyhledávání

Matthew Galloway

[Vše](#) [Obrázky](#) [Videa](#) [Zprávy](#)

Výsledky vyhledávání pro „Matthew Galloway“ (0,29 s)

Centrální vědecké laboratoře (CVL)

www.csl.org.uk

... biologové **Matthew** a Katherine **Galloway**ovi (na snímku) pracují na vývoji bakteriálního hnojiva pro využití ...

Matthew Galloway | Lidé | Centrální vědecké laboratoře

www.cvl.org.uk/lide

Matthew Galloway začal v CVL pracovat poté, co roku 2015 dokončil doktorská studia biologie na Nottinghamské univerzitě. Jeho hlavním oborem je ...

Právě se stalo: Teroristický útok v laboratoři

www.nejnovejsizpravy.com

Dnes v časných ranních hodinách byli **Matthew** a Katherine **Galloway**ovi, dva zaměstnanci Centrálních vědeckých laboratoří (CVL) v hrabství West Midlands, smrtelně zraněni při ...

Laboratoře po teroristickém útoku uzavřeny

www.nejnovejsizpravy.com

Centrální vědecké laboratoře (CVL) byly neprodyšně uzavřeny kvůli náhodné kontaminaci smrtící bakterií, ke které došlo během teroristického ...

Drzá věda

www.drza-veda.com

Vítejte na blogu Katherine **Galloway**ové, bioložky, která trpí přebytkem volného času a nezdravou posedlostí svým (úchvatným, nádherným) manželem **Matthew**em ...

Matthew Galloway – Profil

www.linkedup.com

Zobrazit profily se jménem **Matthew Galloway** pro oblast Spojené království

Další výsledky:

Matthew Galloway – otevřená internetová encyklopedie

Matthew Galloway byl zpravodaj deníku *The Times*. Narodil se ve Skotsku a ...

Kariéra – Osobní život – Odkaz

Zobrazit další výsledky

Všechny odkazy vedly na stránky, které byly přes dvacet let staré, z doby ještě před vypuknutím třetí světové války. Zjevně se netýkaly jejího nového partnera z laboratoře, ačkoli tenhle Matthew Galloway byl shodou okolností ženatý s někým jménem Katherine. Kate se zašklebila. Očividně si byli s Mattem souzení.

Klikla na první odkaz. Byla to webová stránka staré laboratoře. Článek popisoval výzkum hnojiv. Kate ho prolétla očima a hledala první zmínku o Matthewovi Gallowayovi.

Naši biologové Matthew a Katherine Gallowayovi (na snímku) pracují na vývoji bakteriálního hnojiva pro využití v zemědělství. Zjistili například, že hnojivo je bezpečnější a riziko ohrožení přírody je nižší, když jsou využívány různé druhy bakterií.

Jejich objevy by mohly vést k tomu, že bakteriální hnojivo bude možné uvolnit pro komerční využití, což vzhledem k nepříznivým vedlejším účinkům až dosud ve větším měřítku možné nebylo.

Tohle rozhodně nebylo o jejím novém spolupracovníkovi. Kate se chtěla vrátit o stránku zpátky, ale to už se načetla fotka a Kate se zarazila. Šokovaně si snímek zvětšila a podívala se zblízka. Měla co dělat, aby nevyletěla z kůže.

Na fotce byli muž a žena v laboratorních pláštích plných skvrn a s ochrannými brýlemi na krku. V rukou drželi kádinky s fosforeskující tekutinou a vesele se usmívali do objektivu.

Stáli vedle sebe a tiskli se k sobě rameny.

Vypadali úplně stejně jako ona a Matt.

Byla to fotka Kate a jejího nového kolegy. *Stará přes dvacet let.*

Nebyla to jen letmá podoba – vypadali úplně stejně. Katherine Gallowayová měla dokonce na tváři stejnou pihu jako Kate. Jak je to možné? Jak mohla Kate být na fotce pořízené před dvaceti lety? Pokud věděla, tahle žena nebyla její příbuzná. Kdyby Kate měla v rodině někoho, kdo se jí takhle moc podobal, věděla by o tom. Nebo si to aspoň myslela.

Věděla by o tom, že ano?

Carlisle, Anglie, 1745

Katherine se zachvěla a přejela si dlaněmi po pažích, aby se zahřála. Teta Elizabeth rozhodně nemrhala časem a vrhla se do organizace milostného života své neteře. Byli na slavnostní večeři A Elizabeth Katherine strčila rovnou před prvního z nepochybně dlouhé řady vhodných svobodných mládenců. Katherine se z rozhovoru omluvila hned, jak to šlo, se slovy, že by si chtěla prohlédnout zahradu u domu hostitelky ještě za světla. Ve vzduchu už byl cítit štiplavý chlad, ale rozhodně to bylo lepší než to, co ji čekalo uvnitř.

Večírek se konal v honosném sídle kousek od města, jehož hradby byly vidět za řadou kočárů, které sem přivezly hosty. Prastará kamenná zeď bránila ve výhledu do krajiny. Katherine prošla lipovým hájem lemujícím příjezdovou cestu a zastavila se u jezírka pokrytého zelenou vrstvou řas. Opřela se o kmen stromu a pozorovala pár kachen, které se s třepotajícími ocasy nořily do bahnitě vody. Od kočárů se sem li-

nul tichý hovor kočích, kteří čekali na své pány. Katherine se pomalu uklidnila. Byl to dlouhý den – mluvit s cizími lidmi bylo velice náročné. Kachny se zničehonic lekly a odplávaly do rákosí. Katherine zaslechla na štěrků za sebou kroky. Otočila se a zadívala se na přicházejícího muže.

Byl to kočí její tety. Zastavil se pár kroků od ní, váhavě se na ni zadíval a něco jí podal.

„Je to příkrývka, slečno,“ vysvětlil. „Vypadáte, že je vám zima.“

Katherine to vyvedlo z míry. „Dě-děkuji.“ Vzala si od něj deku a rozvinula ji. Byla cítit zatuchlinou, ale Katherine si ji přesto přehodila kolem ramen. Ani si neuvědomila, jak moc je jí chladno.

„Mám vás zavést domů, slečno Finchleyová?“

„To není můj domov,“ vyhrkla Katherine až příliš stroze.

Kočí na chvíli vytréštil oči.

„Velice se omlouvám. To bylo...“ Zadržla se. „Chybí mi moje babička. Chybí mi můj domov, můj skutečný domov. Teta a strýc jsou velmi milí lidé, ale do babiččiny smrti jsem ani nevěděla, že nějakou tetu mám. Nemluvily spolu. Ani nevím proč.“

Kočí přešlápl z nohy na nohu a nejistě si prohrábl vlasy. Nakonec odpověděl, i když z výrazu jeho tváře bylo jasné, že ví, že by neměl. „Vaše tetka a váš strýc jsou dobří lidé. Myslím, že se vám tady bude líbit.“

„Doufám, že ano.“ Neměla by si tu s ním takhle povídat – vždyť to byl jen sluha. Bylo to nevhodné. Podívala se mu do očí, i když jí bylo jasné, že se jí ve tváři až příliš zračí zoufalství. Měla strach. Chtěla být zase šťastná, aspoň trochu,

ale měla pocit, že už šťastná nikdy nebude. Nadšení, které pociťovala v krejčovském salonu toho dne, kdy sem přijela, jí moc dlouho nevydrželo.

Ještě nikdy nevěnovala žádnému kočímu tolik pozornosti, ale teď musela uznat, že tenhle je velmi pohledný. Byl o něco starší než ona – mohlo mu být devatenáct nebo dvacet – byl vysoký, ale ne hrozivě, a spíš trochu neohrabaný než urostlý. Přejela ho očima od hlavy až k patě. Když se mu znovu podívala do tváře, zjistila, že ji pozoruje.

„Pokud budete mít ještě nějaké přání, budu u kočáru, slečno,“ řekl a tváře mu polil ruměncem. Zlehka se uklonil a otočil se k odchodu.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se Katherine v zoufalé snaze ho zadržet.

Kočí se zarazil a pak se k ní pomalu obrátil znovu čelem. „Galloway. Matthew Galloway.“

Katherine k němu napřáhla ruku. Matthew zaváhal, ale pak ji přijal a obřadně si s ní potřásl. „Dobry večer, pane Gallowayi,“ pronesla škádlivě Katherine a Matthewovi zacukaly koutky. Katherine si byla vědoma, že družit se takhle se sloužícím je krajně nevhodné, ale cítila v jeho přítomnosti zvláštní klid.

„Říkejte mi Matthew, prosím,“ zapýřil se znovu kočí a Katherine si nemohla pomoci. Bylo to tak roztomilé. „Ovšem nejspíš byste to neměla dělat v přítomnosti jiných lidí.“

„Dobrá. Ty mi tedy smíš říkat Katherine, ale pouze, když budeme o samotě.“

Matthew se usmál a Katherine se přistihla, že mu úsměv

opětuje. Vzpomněla si na báchorky, které jí babiččina hospodyně vyprávěla o skotských divoších. Matthew byl možná Skot, ale na divocha rozhodně nevypadal. Horalé ze skotské Vysočiny prý jedli lidské maso a pili krev přímo z ran svých nepřátel. Byli to zuřiví, nemilosrdní barbari. Matthew Galloway byl ale něco úplně jiného.

> Čas-kraj 1745 postupuje podle plánu

Hatton Garden 104
Londýn

Vážený Christophere Russell,

s potěšením jsem dnes ráno obdržel Váš dopis, v němž vyjadřujete zájem o pozici sluhy, především proto, že jej doprovázela skvělá doporučení od lorda Somerseta. Obávám se, že starat se o to, abych byl nasycen, napojen a neztratil brýle, bude jistě pod úroveň člověka, jenž sloužil ve šlechtickém sídle, ale pokud jste ochoten, milerád Vás na svoji cestu přiberu s sebou. Od svého vydavatele jsem vyrozuměl, že cesta na Krym je dlouhá a velice nebezpečná. Tato práce je tudíž velký závazek. Vaše odpověď přišla ve správný čas a je velmi oceňována. Totiž, abych tak řekl, je to jediná odpověď, kterou jsem zatím obdržel.

Abych byl zcela upřímný, najmout si sluhu mě napadlo až tento víkend, když mi to celkem zničehonic navrhla dáma, kterou jsem měl tu čest potkat v omnibusu. Nejsem si proto jistý, jak taková věc vůbec probíhá, ale jsem přesvědčen, že to společnými silami zvládneme.

Pluk vyplouvá ze Southamptonu zítra v devět hodin ráno. Těším se na naše setkání. Připravte se prosím na několikaměsíční pobyt, který může být prodloužen, pokud bude válka pokračovat.

S uctivými pozdravy Váš, atd.

Matthew Galloway

Válečný zpravodaj The Times

Folios/v3/Čas-kraj-1854/MS-3

Pobřeží Atlantského oceánu u Francie, 1854

„Takže, Christophere, jsem moc rád, že jsi to stihl včas!“ řekl válečný zpravodaj Matthew Galloway Katy, když se postavili do fronty na jídlo. Loď vyplula ze southamptonského přístavu už před několika hodinami a neochvějně se plavila Atlantským oceánem do Středoziemního moře,

kde se měla shromáždit britská armáda. Slunce se kutá-
lelo k západu a házelo do tichých vln oranžové a červené
záblesky. „Nebyl jsem si jistý, jestli asistenta seženu takhle
narychlo, ale ty ses přihlásil právě včas.“

„Prosím, říkejte mi Kite,“ požádala ho Katy a postoupi-
la o krok vpřed, aby ji nezašlápl halasný voják, který se ji
ve frontě chystal předběhnout. Vojáci se od vyplutí, které
bylo plné jásotu a zpěvu, už poněkud uklidnili, ale paluba
byla stále hlučná a zvonila smíchem. „Připadalo mi to jako
skvělá příležitost. Můj bývalý zaměstnavatel byl velmi rád,
že mě může nechat jít pracovat pro vás.“

Celé dobrodružství vlastně byl nápad lorda Somerseta.

Před třemi dny byla Katy v knihovně sídla Somersetů.
Chtěla dočíst rozečtenou knihu ještě předtím, než bude
muset jít vyzvednout nákup k hokynářovi. Po pravdě ře-
čeno neměla dovoleno si číst v knihovně lorda Somerseta,
ale loni v létě, když tam leštila podlahu, zjistila, že je sama,
a začetla se do jednoho z románů. Od té doby byla kniha-
mi posedlá. Hodiny naplněné nudnými povinnostmi hned
ubíhaly rychleji, když si mohla představovat, co se asi sta-
ne v příběhu, která právě četla. Lord a lady Somersetovi
bývali většinu času ve městě a o jejich venkovské sídlo se
starala jen hrstka sloužících, takže měla spoustu příleži-
tostí si číst, aniž by ji někdo přistihl.

Už byla v poslední kapitole, když vtom se otevřely dve-
ře. Katy nadskočila a pak strnula, příliš vyděšená na to se
otočit a zjistit, kdo vešel. Pokud to byl její zaměstnavatel,
lord Somerset, bude mít průšvih – možná dokonce při-
jde o práci.

Prkna v podlaze zavržala. Příchozí se k ní přiblížil a Katy zadržela dech. Ať je to komorná, která přišla zapálit v krbu, nebo některé z dětí. Pak by si snadněji našla výmluvu.

„Ach, omlouvám se. Netušil jsem, že tu někdo je,“ pronesl překvapený hlas. Katy s úlevou vydechla. Nebyl to ani lord Somerset, ani jeho manželka, ale jejich host, generál britské armády. „Neměl by ses věnovat své práci?“ dodal a změřil si ji pohledem.

Katy se svižně uklonila. „Odpustte, pane. Ihned se vrátím ke svým povinnostem.“

„Výborně,“ přikývl muž a zadíval se do police s knihami.

Katy měla co dělat, aby z knihovny nevystřelila jako namydlený blesk. Chtěla být co nejrychleji pryč.

Později odpoledne si ji lord Somerset nechal k sobě zavolat. Rozechvěle zaklepala na pootevřené dveře jeho pracovny. Určitě ji vyhodí za to, že neplní svoje povinnosti. Neměla riskovat a číst si, když byli lord a lady Somerssetovi právě doma. Dokázala sice být hodně nenápadná, ale tohle bylo od začátku odsouzeno k nezdaru.

Somerset právě psal dopis. K jejímu překvapení ji ale na místě nepropustil, a místo toho jí naznačil, ať se posadí. Katy ho zdráhavě poslechla. Trvalo ještě pár minut, než konečně vzlhl od své depeše. Věnoval jí dlouhý, upřený pohled, a pak pokýval hlavou.

„Nuže, Kite – jmenuješ se Kit, že ano?“

„Ano, pane.“

Katy se za chlapce vydávala od chvíle, kdy ji ve dvanácti letech vyhodili ze sirotčince. Nějakou dobu pak žila na uli-

ci a starala se o sebe, jak to jen šlo, dokud jí dívka, s níž se přátelila, nenašla práci kuchtíka v domě lorda, který byl generálem v armádě. To znamenalo, že skoro nikdy není doma a práce tedy nebude příliš těžká. Katy měla štěstí už jen proto, že se její kamarádka mohla za kluka přestrojit sama a nechat se zaměstnat, místo aby byla tak laskavá a navrhla to Katy.

„Ty umíš číst, že ano, Kite?“ pokračoval lord Somerset.

Katy nervózně polkla a rozhodla se, že nejlepší taktika bude neskryvaně lhát. „Požádal jsem lady Somersetovou o svolení, pane.“

Lord Somerset překvapeně zamrkal. „Svolení k čemu?“

„Abych mohl číst knihy z vaší knihovny, pane.“

Chvíli na sebe mlčky zírali. Katy zkřížila paže na hrudi a zase je nervózně spustila podél těla.

Somerset mávl rukou, až na stole přistálo několik kapek inkoustu z jeho pera. „Ach, tohle. Na knihách mi ne-sejde. Jsem ale rád, že mě na to George upozornil. Budu muset majordoma požádat, aby sloužícím zadával víc úkolů, pokud mají během dne tolik volného času.“ Střelil po ní vědoucým pohledem a Katy zahanbeně sklopila oči. „Tebe jsem si nicméně zavolal z jiného důvodu. Něko-ho jako ty právě hledám. Číst tedy umíš dobře?“

„Ano, pane.“

„Výborně. A kolik je ti let?“

„Šestnáct, pane.“ Katy začínala být zmatená a nesvá.

„Skvěle,“ kývl Somerset. „Mám pro tebe zvláštní úkol, Kite. Něco, při čem tvé schopnosti mohou dojít užitku. Jsi loajální sloužící, už jsi u nás několik let. Nyní bys mi svou

loajalitu měl dokázat. *Timesy* posílají do války s těmi zatracenými Rusy zpravodaje. Jistě si umíš představit, jaké pozdvižení takové rozhodnutí vyvolalo. Směšné! Posílat na frontu civilistu! Aby strkal nos do vojenských záležitostí!“ rozčiloval se pohoršeně. Katy ohromilo množství vykřičníků, které v jeho hlase zřetelně slyšela. Ještě nikdy ho neviděla tak rozzlobeného.

„Zabránit tomu nemůžeme,“ pokračoval. „Vložila se do toho vláda, takže toho zpravodaje musíme nechat, aby psal o všem, co se na frontě děje. Svoboda informací a tak podobně. Dokonce mu máme zařídít přiděly potravin! Jako by za naši zemi bojoval, a přitom je to prachsproštý špeh!“

Katy se nesouhlasně zamračila, což bylo nejspíš to, co se od ní očekávalo.

„Ten člověk každopádně nechal otisknout inzerát, v němž shání asistenta – sluhu, který umí číst a psát. Chci, aby ses na tu pozici přihlásil. Potom se postaráš, že nebude působit potíže a že nebude do těch zatracených novin posílat žádná vojenská tajemství!“

Katy tu nabídku pečlivě zvážila. Somerset po ní chtěl, aby jela na Krym a tajně sledovala nějakého novináře? Byl to snad nějaký obzvlášť nápaditý trest za to, že si četla v jeho knihovně? To by bylo poněkud přehnané.

„Nerozumím, pane,“ vydechla nakonec.

Mluvil jsem s Cookovou. Potvrdila mi, že jsi důvěryhodný. Zjevně jsi taky inteligentní. Myslím, že se na tu pozici velmi dobře hodíš. Věřím, že mě nezklameš a budeš mi často podávat zprávy.“

Katy o cestování snila odjakživa, ale nebyla si jistá, jestli se jí chce někoho špehovat – i když to byl novinář.

„Moc by to pro mě znamenalo, Kite,“ dodal lord Somerset. „Jinak... no, nebude problém sehnat nového kuchtíka. Takového, který by mi nekradl knihy.“ Významně zvedl obočí.

Katy potlačila povzdech. „Tak dobrá, pane.“

Lord Somerset jí podal doporučující dopis, který si od něj mlčky převzala. Hlavu měla plnou otázek, ale usoudila, že nejlepší bude, když si je nechá pro sebe. Vzhledem k tomu, že jí to setkání změnilo život, byla věc vyřízená velice rychle. Lord Somerset jí dokonce ani nedal přesné instrukce ohledně její tajné mise. Katy ale přesto ještě téhož večera poslala odpověď na inzerát v *Timesech* a následujícího odpoledne obdržela dopis, který rozdrtil veškeré naděje, že by její reakce mohla být příliš pozdní a ona by se z celé věci mohla vykroutit.

> Čas-kraj 1854 postupuje podle plánu

Katy si zjistila pár věcí o válce proti Rusku a přečetla si několik článků novináře, kterého měla špehovat. Měla pocit, že je na svou práci připravená. Doufala, že si udělá hezký malý výlet a do dvou týdnů bude zpátky. Taky doufala, že toho novináře ošálí a že ten člověk nebude chtít posílat domů až moc informací o válce.

Napadlo ji, že mít doporučení právě od lorda Somersetova možná nebyl nejlepší nápad. To, že pracovala pro armádního generála, než šla sloužit novináři, nebylo zrovna nenápadné. Nemohla uvěřit, že na to Somerset nepřišel

sám. Matthew našťestí vypadal, že netuší, kdo přesně je její bývalý zaměstnavatel. Zatím.

Posadili se ke stolu s hloučkem vojáků a jejich manželek, které své muže na cestě doprovázely. Zrovna se bavili o původu masa, které měli k večeři. Jeden z vojáků, který prohlašoval, že je řezník, trval neochvějně na tom, že je koňské.

„Proč se vůbec plavíme do Bulharska?“ zeptala se Katy Matthewa, aby zaplašila myšlenky na to, co to vlastně jedí.

„Tam je základna, kde se naše vojsko chystá na pochod na Krym. Poplujeme kolem Francie a Španělska, do Středozemního moře a pak přistaneme v bulharské Varně. Po-dívej.“ Vytáhl z kapsy mapu, kde měl vyznačenou trasu. „Bude trvat několik týdnů, než se britské a francouzské jednotky shromáždí ve Varně, a odtud se pak vydáme na frontu.“

Několik týdnů, zopakovala si Katy v duchu zklamaně. Budou pryč déle, než čekala. „To prostě jen půjdeme s armádou a budeme si dělat poznámky o tom, co dělá?“ zeptala se.

„Ano. Jsem vůbec první novinář, který se vydal na frontu,“ odpověděl hrdě Matthew.

„A jak se zprávy z války dostávaly do novin dřív?“

„No, obvykle jsme prostě... převzali zprávy zahraničního tisku.“ Matthew si odkašlal. „Pokoušeli jsme se najmout vojáky, aby nám poskytovali zprávy, ale nebyli ve svých reportážích zrovna konkrétní. Takže jsem se přihlásil, že pojedu sám, abychom konečně jednou měli přesné zpravodajství.“

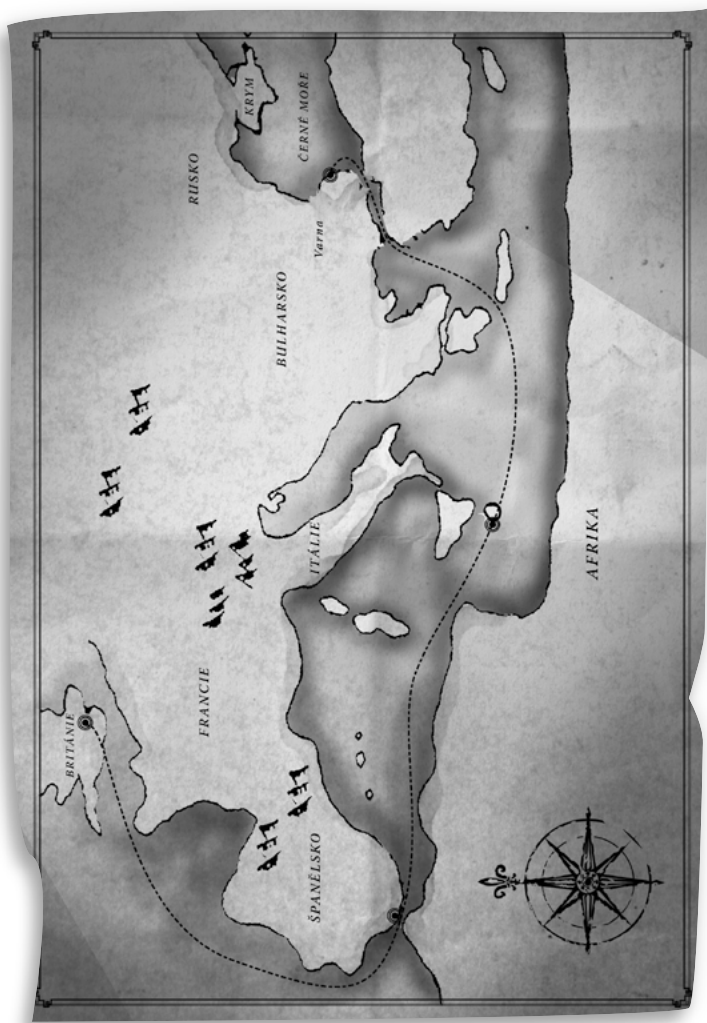
„Co myslíte tím přesným zpravodajstvím?“

Matthew si vložil do úst další sousto a zamyslel se. „Když nám z předchozích válek psali sami vojáci, často jsme později zjistili, že jejich zprávy byly velmi selektivní. Byli loajální svému regimentu a velení, takže to z jejich zpráv většinou vypadalo, že všechno jde jako na drátkách. Což je pochopitelné, ale znamenalo to, že když se konečně domů dostaly pravdivé zprávy o tom, jak to na frontě vypadá, bylo už pozdě na to, aby se s tím dalo něco dělat.“

Katy se zamračila. Nezdálo se, že by Matthew měl v úmyslu prozrazovat nepříteli vojenská tajemství. Spíš chtěl pomáhat britským jednotkám. „Co by se třeba dalo dělat?“ vyptávala se dál.

„No, například se vojákům bojujícím v chladných podmínkách dá poslat teplé oblečení vybrané ve sbírkách. I taková maličkost může hodně pomoci, ale pokud o tom veřejnost neví, nic se nestane.“

Katy přikývla. Tohle se vůbec neshodovalo s tím, co vykládal lord Somerset. To, co měl v plánu Matthew, vypadalo jako dobrá věc.

Folios/v3/Čas-kraj-1854/MS-4

Poznámka: Počáteční cesta britské armády do Varny v Bulharsku během Krymské války, v níž se Británie spojila s Francií proti carskému Rusku, aby zabránila ruské expanzi na jih kolem Černého moře a ruskému ovládnutí britských obchodních stezek do Indie